

Centrum voor Ontwikkeling, Documentatie en Informatie Palestijnen

Ectorsstraat 19, 3400 Landen Tel: 011-88.15.52

Rekeningnr: 000-1576647-09 E-mail: Codip@skynet.be Website: www.codip.be

Beste vrienden van Palestina,

Inhoud

1. Editoriaal
2. Waarom Israël niet wil weten van het Arabische vredesplan.
3. Wat betekent Recht op terugkeer?
4. Een week in bezet Palestina.
5. CODIP-ACTIEF

Op 11 mei 1967, ruim 40 jaar terug, verklaarde Yitzhak Rabin, de latere Israëlische premier, op de Israëlische radio: "Het zal niet lang meer duren voordat het moment zal aanbreken dat wij naar Damascus marcheren." Een dag later verklaarde de Israëlische premier Levi Eshkol: "Wij waarschuwen de Arabische regimes dat wij zullen toeslaan op de dag en het uur dat wij bepalen." Minder dan één maand later marcheerden Israëlische troepen niet alleen richting Damascus maar ook richting Amman en Sinaï. Het was het begin van de Zesdaagse oorlog. Met die oorlog veroverde Israël niet alleen de laatste delen van historisch Palestina, het betekende ook het begin van de bezetting van de Westelijke Jordaanoever, Gazastrook, Oost-Jeruzalem, Golanhoogte, Sinaiwoestijn en de Shebaafarms.

In de veertig jaar die volgde, veranderde veel. Het was de periode van de opgang van de Tweestatenoplossing maar ook de periode waarin de illegale kolonisatiepolitiek in de bezette gebieden begon. Het aantal joodse kolonisten in die illegale kolonies bedraagt ondertussen 470.000. Er was de komst van de 'Autonome Palestijnse gebieden', in de praktijk weinig meer dan een aantal geïsoleerde eilandjes middenin bezet gebied. Vanaf 2002 begon Israël de bouw van de muur op de Westelijke Jordaanoever, eufemistisch 'Veiligheidsmuur' genoemd maar in de praktijk een Apartheidsmuur die, samen met de illegale kolonies, van de Westelijke Jordaanoever een gatenkaas maakt, die amper nog enige ruimte laat voor de Palestijnse bevolking. Die muur werd in 2004 veroordeeld als illegaal voor het Internationaal Gerechtshof in Den Haag maar op internationaal politiek niveau is er voorsnog weinig animo om de muur luidop te veroordelen, laat staan de afbraak te eisen. Als gevolg daarvan betekent de voorbij 40 jaar niet alleen de opgang maar óók de neergang van de veelbesproken Tweestatenoplossing. Want ook al wordt die Tweestatenoplossing in woorden nog verdedigd, in de praktijk zijn de Palestijnse gebieden een lappendeken geworden, waarvan bijna onmogelijk nog een aaneengesloten leefbaar geheel of staat te maken valt.

Deze situatie mag misschien ontgoochelen, ze was reeds lang voorspeld. Reeds in 1973 verklaarde de havik Ariël Sharon in een gesprek met Winston Churchill (de kleinzoon van) over de bezette Palestijnse gebieden: "We gaan er een broodje pastrami van maken, we schuiven een strook joodse kolonies tussen de Palestijnen en daarna een andere strook dwars over de Westelijke Jordaanoever: Op die manier zal niemand het geheel over 25 jaar nog kunnen ontwarren." De oude vos Ariël Sharon mag dan ondertussen in vegetatieve toestand verkeren, hij is er wél in geslaagd zijn voorspelling uit 1973 waar te maken. In hoeverre die sombere realiteit doordringt op internationaal politiek niveau is een andere vraag.

De CODIP-ploeg.

Ilan Pappé, Israëlish 'Nieuw Historicus':

"De boodschap dient te luiden dat, zolang Israël geen verantwoording dient af te leggen voor zijn oorlogsmisdaden in 1948 - die op de etnische zuivering van Palestina zijn uitgedraaid - er geen vrede zal zijn."

Waarom Israël niet wil weten van het Arabisch vredesplan.

Zoals enige tijd terug in de media bekend raakte, werd recent het Arabisch vredesplan uit 2002 opnieuw gelanceerd. In ruil voor het beëindigen van de bezetting van de in 1967 door Israël veroverde gebieden en het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen, biedt dit Arabisch vredesplan volledige normalisering van de betrekkingen met Israël. Ondanks dit vooruitzicht van volledige normalisering, maakte Israël onmiddellijk duidelijk dat (vooral) het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen, wat haar betreft, onbespreekbaar is en blijft. Het ziet er dus naar uit dat ook in een tweede poging, het Arabisch vredesplan weinig kans maakt.

Dat het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen voor Israël onbespreekbaar is en bijna 60 jaar na het ontstaan van Israël nog steeds zulke felle discussies uitlokt, is geen toeval. Meer dan welk thema ook, raakt het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen immers aan de wortel van de Israëlisch-Palestijnse kwestie: het zionisme. Wil men de aard van het Palestijnse vluchtelingenprobleem begrijpen, is het daarom noodzakelijk dit vluchtelingenprobleem te bekijken vanuit de link met het zionisme.

Het zionisme.

Het zionisme ontstaat eind 19de eeuw: Met de Europese jodenvervolging in de loop der eeuwen in het achterhoofd, droomt een aantal joden van een eigen joodse staat. Als locatie voor die joodse staat denken zij vooral aan Palestina, in een ver verleden de vestigingsplaats van het Bijbelse Israël. Hoe romantisch het idee van terugkeer naar 'het joodse thuisland' voor sommigen ook mag klinken, het vestigen van een exclusief joodse staat in Palestina is minder evident dan op het eerste gezicht kan lijken.

Wanneer eind 19de eeuw de eerste zionisten naar Palestina trekken, vormt het joodse bevolkingsdeel daar amper een kleine 5% en met dat eenvoudige cijfer wordt meteen de gevoelige zenuw van het zionisme blootgelegd: hoe kan men ooit, zonder geweld of 'verwijdering' van de Palestijnse (niet-joodse) bevolking van Palestina, een joodse staat vestigen in een gebied waar de joden zulk een kleine minderheid vormen? Het is deze tegenstrijdigheid die in de loop van de twintigste eeuw zal leiden tot een tragisch en slepend conflict met de autochtone bevolking van Palestina, dat bekend zal raken als de Israëlisch-Palestijnse kwestie.

Theodor Herzl, de grondlegger van het zionisme, beseft die tegenstrijdigheid maar al te goed en doet weinig moeite om zijn bedoelingen met de aanwezige Palestijnse bevolking te verbloemen. Eind 19de eeuw reeds schrijft Herzl: "Men moet de plaatselijke bevolking geen werk geven, tenzij het droogleggen van moerassen en het uitroeien van slangen. Daarna moet men hen ongemerkt over de grens zetten." In zijn dagboeken schrijft hij: "Drijf de arme bevolking over de grens door hen een job te ontfemen... Zowel het proces van ontfeming als de verwijdering van de armen moet discreet en ongemerkt worden uitgeoerd."

Een profetische jood.

Achad Ha'am, een joodse filosoof, ziet al heel vroeg de gevaren in van het zionistische project. Reeds in 1891, nog vóór de zionistische kolonisatie goed en wel op gang komt, wijst hij op het gebrek aan respect dat de zionistische kolonisten tonen voor de autochtone Palestijnse bevolking: "Wat doen onze joodse broeders in Palestina? In de diaspora waren zijzelf slaven, in Palestina voelen zij zich vrij. Dit nieuwe gevoel roept een verlangen op naar despotisme. Zij behandelen de Arabieren wrede en vijandig, ontfemen hun alle rechten, kwetsen hen zonder reden en gaan bovendien nog prat op hun handelswijze." Twintig jaar later, in het jaar 1911, wanneer de eerste spanningen merkbaar worden, schrijft hij: "Wat de strijd tegen de joden in Palestina betreft, ik volg die met pijn in het hart, vooral wegens het mateloze gebrek aan inzicht dat aan onze kant wordt getoond. Het was toch twintig jaar geleden al duidelijk dat de dag zou komen, waarop de Arabieren tegen ons zouden opstaan."

"We moeten de Arabieren uitdrijven en hun plaats innemen..."

De waarschuwingen van goedmenende joden als Achad Ha'am mogen niet baten: de zionistische kolonisatie gaat door zonder rekening te houden met de rechten van de Palestijnse bevolking. In 1919 bezoeken leden van de Amerikaanse King-Crane commissie Palestina. De commissieleden zeggen eerlijk dat zij bij hun aankomst welwillend gestemd zijn jegens het zionisme... Maar de extreme zionistische standpunten

die zij horen, lijken hun niet in overeenstemming met de termen der Balfourverklaring: “Een nationaal tehuis voor het joodse volk is immers niet hetzelfde als van Palestina een joodse staat maken en zulk een joodse staat kan niet worden opgericht zonder de meest ernstige schendingen van de burgerlijke en religieuze rechten der bestaande niet-joodse gemeenschappen.” Bij besprekingen van de commissie met zionistische vertegenwoordigers bleek herhaaldelijk dat de zionisten door verschillende manieren van verwerping een vrijwel volledige onteigening van de niet-joodse inwoners van Palestina nastreven.”

Ook latere zionistische leiders spreken openlijk over hun weinig fraaie bedoelingen met de autochtone Palestijnse bevolking. In 1923 schrijft Vladimir Jabotinsky, stichter en voorvechter van de revisionistische zionisten (de voorloper van de huidige Likoeidpartij), in zijn manifest “De ijzeren muur”: “De ijzeren wet van elke koloniserende beweging, een wet die geen uitzonderingen kent, een wet die van alle tijden is en die onder alle omstandigheden geldt, is dat wanneer je een land wil koloniseren waar al mensen leven, je een garnizoen tot je beschikking moet hebben. Zionisme is een avontuur van kolonisatie en het staat of het valt dus met een strijdmacht. Het is belangrijk om Hebreeuws te kunnen spreken maar helaas, het is belangrijker om te kunnen schieten.” Over de autochtone Palestijnse bevolking schrijft hij: “Elk inheems volk zal zich zolang tegen vreemde kolonisten blijven verzetten als het enige hoop blijft koesteren om zich te bevrijden van het gevaar van vreemde kolonies. Op die manier zullen de Arabieren zich gedragen en zullen zij zich blijven gedragen, zolang ze een sprankeltje hoop behouden dat zij kunnen beletten dat ‘Palestina’ verandert in ‘het land Israël’.”

David Ben Goerion, leider van de ‘socialistische’ zionisten, die later de eerste premier van Israël zou worden, schrijft op 12 juli 1937 in zijn dagboek: “Met de georganiseerde transfer (*verplaatsing*) van de Arabische bevolking, weg uit de valleien van de toekomstige joodse staat, zouden we kunnen bereiken... een Galilea zonder Arabieren.” Drie maanden later schrijft hij aan zijn zoon Amos: “We moeten de Arabieren uitschrijven en hun plaats innemen, en dit moeten we met geweld bewerkstelligen.”

En bij die uitspraken blijft het niet: In 1937 bereikt de Wereldconventie van Labourzionisten en het 20ste Wereldzionistencongres een consensus over de transfer van de Palestijnen. Eén van de Labourleiders, Eliahu Lulu, drukt het uit als volgt: “Deze transfer (*van de autochtone Palestijnse bevolking*), zelfs als we die gewelddadig zouden moeten doorvoeren, is in alle opzichten gerechtvaardigd. Als we ons recht opgeven om die transfer te eisen, geven we ook ons recht op de Emek Hefer (*een vallei waar de bevolking van verscheidene Palestijnse dorpen gedwongen werd te vertrekken*) en op al onze verworvenheden op.”

Het conflict escaleert.

Vanaf de jaren twintig en dertig komt de Palestijnse bevolking massaal in opstand tegen de zionistische kolonisatiepolitiek. Een grote Palestijnse opstand, van 1936-1939, wordt onderdrukt door de zionisten samen met de Britse overheid, die op dat moment een VN-mandaat heeft over Palestina. Ongeveer 15.000 Palestijnen komen om en de leiding van het verzet wordt uitgeschakeld. (Dit zal zijn weerslag hebben in de oorlog 1948-1949).

Wanneer de Britten, als reactie op de Palestijnse opstandigheid, ook de zionistische kolonisatie willen inperken, keert het zionistische geweld zich tegen de Britten. Wanneer in 1947 het VN-plan voor de verdeling van Palestina in een joodse en een Palestijnse staat mislukt, komt het tot een openlijke burgeroorlog tussen Palestijnen en zionisten. Nog vóór de eenzijdige uitroeping van de staat Israël in mei 1948 zijn 300.000 Palestijnen vluchteling. Tijdens de oorlog van 1948 ontvluchten honderdduizenden Palestijnen het oorlogsgeweld, maar ook honderdduizenden Palestijnen worden met geweld verdreven. Al naar gelang de bron worden 750.000 tot 900.000 Palestijnen vluchteling.

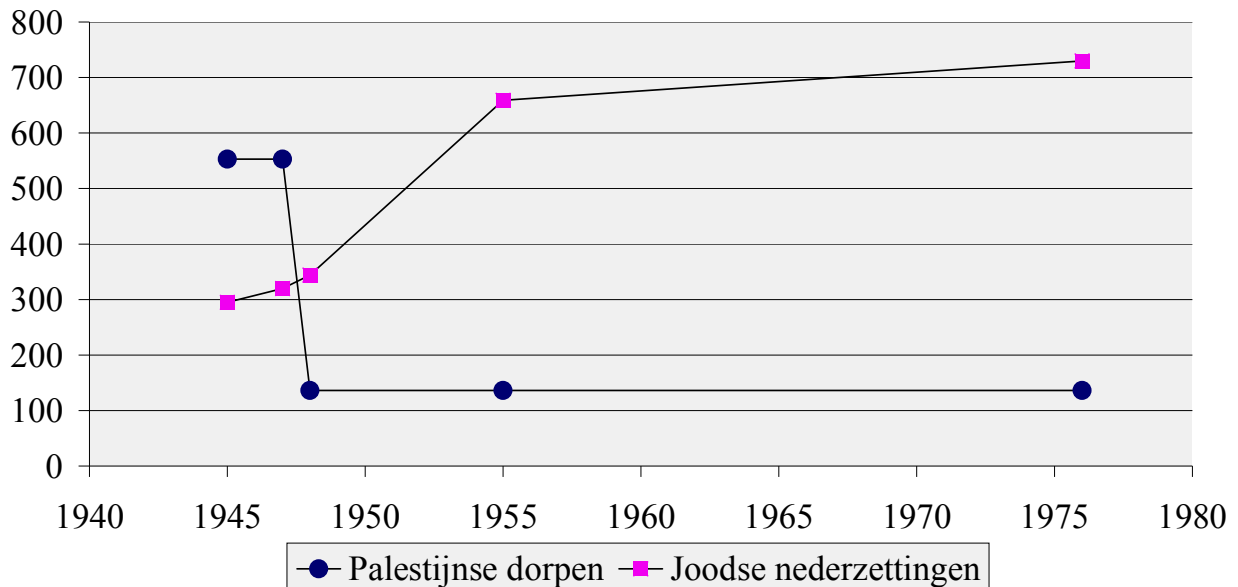
Etnische zuivering.

Over het ontstaan van die Palestijnse vluchtelingenstroom, ontstaan al snel twee totaal verschillende versies. Stelt de Palestijnse versie vanaf de eerste dag dat de Palestijnse bevolking noodgedwongen zijn huizen ontvluchtte of zelfs met geweld verdreven werd, houdt de Israëlsche versie vast aan de theorie van het ‘vrijwillig’ vertrek.

Pas eind jaren '80, wanneer de Israëlsche staatsarchieven rond de periode van het ontstaan van Israël opengaan en een aantal Israëlsche historici (ondertussen bekend als de ‘Nieuwe historici’) beginnen met het onderzoek van deze staatsarchieven, trekt de waas die gedurende tientallen jaren rond het Palestijnse vluchtelingenprobleem hing, stilaan op. De feiten die hierbij naar voren komen, zijn zo schokkend dat deze ‘Nieuwe historici’ de vlucht van de Palestijnse bevolking niet anders kunnen omschrijven dan ‘etnische

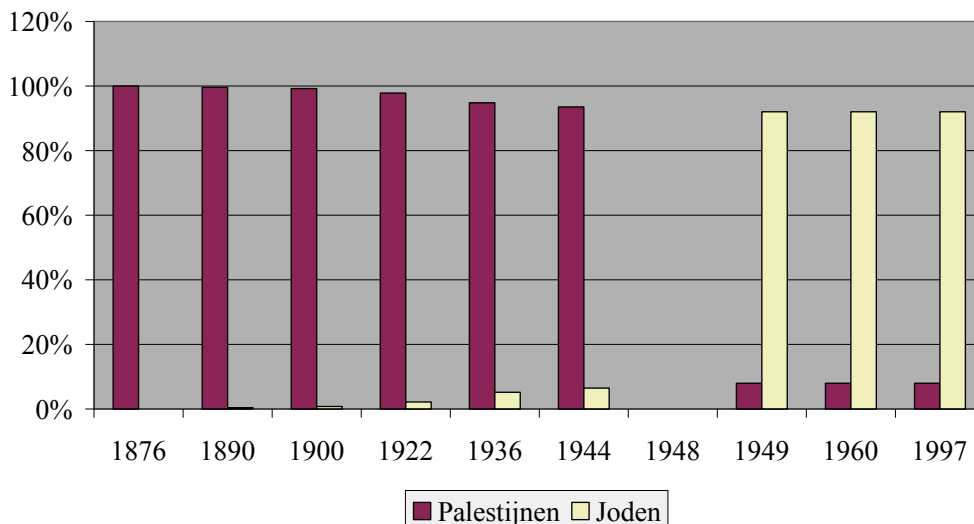
zuivering'. In minstens 41 dorpen, stelt de Israëlische historicus Benny Morris, wordt onweerlegbaar bewezen dat de Palestijnse bevolking met geweld verdreven werd door zionistische militieën.

Palestijnse dorpen en joodse nederzettingen in het deel van Palestina dat na 1948 Israël werd

Met die harde conclusie van 'etnische zuivering' komt ook de oude tegenstrijdigheid in het zionisme opnieuw aan de oppervlakte: Hoe kon men ooit, zonder verwijdering van de niet-joodse bevolking (ondertussen bekend als de Palestijnen), een joodse staat stichten in een land met een joodse minderheid van amper 5%? Hebben de zionistische leiders, in de lijn van hun taalgebruik vóór de stichting van de staat Israël, etnische zuivering toegepast op de Palestijnse bevolking om een staat met een joodse meerderheid te creëren? "Ja", zegt alvast Benny Morris: "Als de zionisten een joodse staat wilden creëren, ietwat groter dan Tel Aviv, was verdrijving van bevolking noodzakelijk." Andere 'Nieuwe historici' spreken gelijkaardige taal. Om de pas gecreëerde joodse meerderheid te betonen, namen de zionistische leiders, de leiders van de nieuwe staat Israël, alvast hun voorzorgen: in 1952 werd het tweede deel van de Wet op de Terugkeer goedgekeurd. Over het doel van deze wet, liet David Ben Goerion, eerste premier van Israël, alvast geen twijfel bestaan: "De wet is gemaakt opdat zij (*de Palestijnse vluchtelingen*) nooit terugkeren."

Evolutie grondbezit in Palestina tot 1948 en in Israël vanaf 1948

Waarom Israël niet wil weten van het Arabisch vredesplan.

Hét Israëlsche argument tegen het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen (VN-resolutie 194) en dus de belangrijkste reden om het Arabisch vredesplan af te wijzen, is de 'joodse eigenheid' (of joodse meerderheid) van de staat Israël.

Wanneer wij vandaag weten dat deze joodse meerderheid slechts gecreëerd kon worden door een groot-schalige etnische zuivering van het Palestijnse volk, hoe geloofwaardig is dit argument dan nog?

Kunnen wij toelaten dat staten gewenste meerderheden creëren door middel van etnische zuivering en nadien die kunstmatig gecreëerde meerderheid gebruiken als argument tegen het internationaal erkende Recht op Terugkeer van de betreffende vluchtelingen?

Als deze hele politiek van etnische zuivering én de daardoor gecreëerde situatie, gebaseerd en/of goedgepraat wordt op basis van het zionisme, moeten wij dan ook stilaan geen discussie durven voeren over het zionisme zelf?

Als wij ooit een duurzame oplossing wensen voor de Israëlisch-Palestijnse kwestie en daarmee samenhangend een rechtvaardige oplossing voor het Palestijnse vluchtelingenprobleem, dan lijkt het ons hoog tijd dat er over deze bovenstaande vragen eindelijk een gezonde discussie komt.

Wat betekent het Recht op Terugkeer? VN-resolutie 194 (AV) Gebaseerd op teksten van Badil & Hilt Teeuwen (2004)

11-12-1948: Recht op terugkeer: VN-Resolutie 194 van de Algemene Vergadering: **'UNGA Resolution 194 (III), paragraph 11'** Bepaalt dat *'de vluchtelingen die wensen terug te keren naar hun huizen en in vrede willen leven met hun burens, de toelating moeten krijgen om dit op de vroegst mogelijke datum te doen. En dat er compensatie moet betaald worden voor het bezit van diegenen die niet wensen terug te keren en voor het verlies van of de schade aan het bezit dat, volgens de principes van het internationaal recht of andere rechtsregels, vergoed moet worden door de verantwoordelijke regering.*

Het legt de Verzoeningscommissie (UNCCP) op om repatriatie, hervestiging, economische en sociale rehabilitatie en compensatie van de vluchtelingen te bevorderen.'

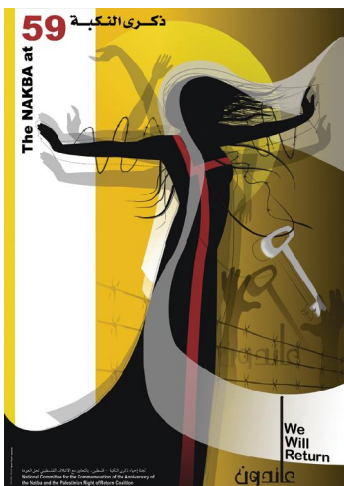
Resolutie 194 (III) bevestigt 3 van elkaar onderscheiden 'rechten': het recht op terugkeer, het recht op concrete restitutie en het recht op compensatie. De resolutie geeft twee verschillende oplossingen aan: ofwel het recht op terugkeer, restitutie en compensatie ofwel hervestiging en restitutie en compensatie. De uitvoering van deze resolutie is gebaseerd op de individuele keuze van elke vluchteling.

- *het recht op terugkeer:* In 1948 had het recht op terugkeer voor vluchtelingen en verplaatste personen reeds de status van gewoonterecht in het internationaal recht. Arbitraire denationalisatie en massale uitdrijving waren verboden onder internationaal recht.
- *het recht op correcte eigendomsrestitutie:* Het principe dat aan de grondslag ligt van dit gedeelte van paragraaf 11 is dat vluchtelingen en verplaatste personen het recht hebben om terug te keren naar hun huis en dat hun eigendommen in dezelfde staat als waarin zij die verlaten hebben zal teruggegeven worden. Veel is hierover terug te vinden in de aanbevelingen van de UN-bemiddelaar. In juni 1948 schreef hij dat de inwoners van Palestina het recht hadden om terug te keren naar hun huizen en dat hun eigendommen in de oorspronkelijke staat moesten teruggegeven worden. Deze aanbeveling was het directe gevolg van de vaststelling dat: 'vele rapporten van betrouwbare bronnen uitwezen dat veel Palestijnse eigendommen verwoest en geplunderd waren, dikwijls zonder enige reden. Het zou een belediging zijn aan het adres van de principes van elementaire rechtspraak indien onschuldige slachtoffers van het conflict het recht zou ontzegd worden naar huis terug te keren.'

- *het recht op compensatie*: Paragraaf 11 spreekt over 2 vormen van compensatie: betaling aan die vluchtelingen die verkiezen niet naar huis terug te keren en betaling voor verlies of schade aan eigendommen. Hieruit volgt dat het recht op compensatie van toepassing is op alle vluchtelingen, ongeacht of ze terugkeren of niet. De Conventie van Den Haag (oktober 1907) ivm wetten op oorlogsdaden verbiedt heel duidelijk het plunderen en vernietigen van privé-eigendommen. Het internationaal recht kent aan iedere vluchteling het recht toe op schadevergoeding, ongeacht of reeds algemene oorlogsschadevergoeding betaald werd of niet. Als voorbeeld kunnen we hier verwijzen naar het feit dat de gealliëerden naast het betalen van een globale som voor de wederopbouw en de hervestiging van Nazi-slachtoffers, eveneens voorzagen in de mogelijkheid dat slachtoffers individueel een schadeclaim konden indienen bij de toekomstige Duitse overheid. Belangrijk is hier ook nog te vermelden dat tijdens het schrijven van de resolutie voor ogen werd gehouden dat het niet alleen om materiële schade gaat maar eveneens om psychologische schade en het verlies van kapitaal.
- *het principe van de keuzevrijheid van iedere vluchteling*: De Algemene Vergadering van de VN stelt dat de individuele vrije keuze de basis is voor elke oplossing. In '48 was deze zienswijze algemeen aanvaard niet alleen 'in principe' binnen het internationaal vluchtelingenrecht maar ook in de praktijk. Hierbij aansluitend stelde de VN dat om vrije keuze mogelijk te maken, de vluchtelingen goed moeten geïnformeerd worden over de verschillende mogelijkheden en dat de betrokken regeringen op geen enkele manier mogen tussenkomen.
- *het principe van de veilige terugkeer*: De Algemene Vergadering van de VN stelt niet alleen dat de Palestijnse vluchtelingen het recht moeten kunnen uitoefenen om vrij te kiezen voor een terugkeer naar huis om in vrede met hun burens te leven; maar ook dat indien ze kiezen voor terugkeer de Israëlische regering verplicht is om de veiligheid van de vluchtelingen en de mogelijkheid tot vreedzaam samenleven met hun burens te verzekeren.
- *uitvoering van Resolutie 194*: De Algemene Vergadering van de VN voorziet in een kalender voor de terugkeer van de vluchtelingen, nl. zogauw een stabiel politiek en sociaal klimaat aanwezig is. Tijdens het schrijven van de resolutie was veel discussie over het feit of moest gesteld worden dat er vrede moest heersen tussen Israël en de Arabische staten alvorens de vluchtelingen konden terugkeren, maar deze stelling werd verworpen. Alhoewel duidelijk is dat vrede een voorwaarde is om de volledige vluchtelingengroep te kunnen laten terugkeren, is vrede geen voorwaarde voor individuele vluchtelingen om reeds vroeger terug te keren. 'Deze onfortuinlijke mensen mogen geen pasmunt zijn in de 'final status onderhandelingen.

Een stand van zaken:

Uit het voorgaande blijkt dat het recht op terugkeer voor alle vluchtelingen een algemeen erkend recht is.

Dit algemeen recht werd specifiek omschreven voor de Palestijnse vluchtelingen en verplaatste personen in Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN. Internationaal gezien bestaat hierover geen twijfel, de staat Israël erkent dit recht echter niet. Het vluchtelingenprobleem werd verwezen naar de 'final status' onderhandelingen en Israël maakt telkens duidelijk dat het niet van plan is om het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen te erkennen, dat er van terugkeer geen sprake kan en zal zijn.

De Palestijnse vluchtelingen, of ze nu in Palestijns gebied leven, in de regio of in andere landen in de wereld en de verplaatste Palestijnen op Israëlisch grondgebied verdedigen hun recht op terugkeer met alle juridische en politieke middelen die hen ter beschikking staan. Ook de Palestijnse onderhandelaars in de vredesgesprekken geven niet toe op dit punt, ze stellen dat het internationaal recht en dus Resolutie 194 de basis is van waaruit moet vertrokken worden.

De uitvoering van het recht op terugkeer voor de Palestijnse vluchtelingen en verplaatste personen is van essentieel belang voor een duurzame oplossing voor het conflict in het Midden-Oosten.

EEN WEEK IN BEZET PALESTINA

Het dagelijks leven van de Palestijnse bevolking in bezet gebied wordt zwaar bemoeilijkt door de vele beperkingen zoals checkpoints en Apartheidswegen, (wegen enkel toegankelijk voor joodse kolonisten). Aangezien het Palestijnse volk als zwakste partij in het conflict staat, hebben zij niet dezelfde professionele mogelijkheden als Israël om het eigen standpunt en de eigen dagelijkse problemen te belichten. Als gevolg hiervan komen de menselijke drama's in Palestina slechts zeer beperkt aan bod in onze media, wat het voor de publieke opinie moeilijk maakt om een correct beeld te vormen.

Wat u hieronder leest is een overzicht van 7 dagen onder Israëlische bezetting. Het overzicht is fictief maar geeft een realistisch beeld van de dagelijkse realiteit voor de Palestijnse bevolking in bezet gebied.

Zondag: Op deze eerste dag van de werkweek kunnen duizenden Palestijnen niet naar hun werk en duizenden studenten niet naar de Universiteit, zoals deze van Birzeit. Ze hebben een buitenlands paspoort en zijn van Palestijnse of niet-Palestijnse origine. De meeste van hen zijn in Palestina geboren en hun identiteitspapieren werden verbeurd verklaard toen ze werkten of studeerden in het buitenland. Terugkeer naar hun familie wordt tegengehouden door de Israëlische bezettingsmacht.

Maandag: Het Israëlisch leger arresteert zonder aanleiding 19 burgers en een vrouwelijke student in de omgeving van Ramallah. In Beit Hanoun, in de Gazastrook, wordt een psychiatrische zieke gevangengenomen en in Azmout, ten oosten van Nablus, op de bezette Westelijke Jordaanoever, wordt een gezin van vier personen naar een onbekende plaats meegenomen.

Dinsdag: Een oude vrouw van 70 jaar sterft aan de verwondingen die ze opliep toen het Israëlische leger het vuur opende op burgers in Bethlehem op de bezette Westelijke Jordaanoever.

Woensdag: Het Israëlische leger blaast een huis, bestaande uit drie verdiepingen, op in Beit Hanoun. Een boomkwekerij in Beit Haniya wordt vernield en intensief geweervuur wordt gericht in deze stad op huizen en burgers.

Donderdag: Twee zussen en een jonge man worden gedood door een Israëlische sluipschutter. Alaa Naser is 15, haar zus Israa 18 en Ammar Omer is 22 jaar. Het dodental in Beit Hanoun loopt hiermee op tot 46 de laatste vier dagen.

Vrijdag: Een vijftigtal vrouwen kwam samen in de buurt van de moskee in Beit Hanoun. Vrijdag is immer de bijzonderste dag voor het gebed in de islam. De meeste vrouwen waren gesluierd. Terwijl ze langzaam op weg waren naar de moskee, hebben Israëlische soldaten het vuur geopend. Een vrouw is doodgeschoten, een tweede vrouw is in het ziekenhuis aan haar verwondingen overleden. Tien vrouwen raakten gewond. Toen de Israëlische strijdkrachten met bulldozers een van de muren vernielden, stortte het dak van het islamitische gebedshuis in. Een gewonde Palestijn werd uit de ingestorte moskee weggedragen.

Zaterdag: Op deze islamitische rustdag leest Ahmed de Palestijn de krant en overziet de voorbije week:

- 161 schietincidenten, welke resulteerden in 42 doden en 130 gewonden.
- 34 militaire operaties die leidden tot de arrestatie van 79 burgers.
- 67 militaire operaties waarbij 172 keer Palestijns gebied werd binnengedrongen.
- 47 militaire operaties waarbij 151 mobiele checkpoints werden opgesteld.
- 10 aanvallen door kolonisten.
- 314 wegen en grenzen werden gesloten.
- Op 10 verschillende plaatsen vernietigde het Israëlische leger of plaatselijke kolonisten de landbouwgewassen.

Of sinds de ontmoeting in Sharm Al Sheikh op 8 februari 2005 kunnen we spreken van 48.467 daden van agressie:

- 5.034 schietincidenten, resulterend in 525 doden en 2.803 gewonden.
- 7.546 keer werden wegversperringen opgezet.
- 7.782 mensen werden aangehouden.
- 38.235 acre totaal gegrepen gebied van land (acre = 4.000 m² volgens Prisma woordenboek).
- 317 operaties om landbouwgrond te vernielen.
- 751 aanvallen door kolonisten.

Bronnen: [Birzeit University](http://www.birzeit.edu). (<http://www.birzeit.edu>) - Wafa, Palestine News Agency (<http://www.wafa.ps>) - [Opnieuw doden door Gaza-offensief Israël](#) (De Telegraaf, 3 november 2006)
[Gesluierde vrouwen als menselijk schild](#) (NOS, 3 november 2006) - [PNIC](http://www.pnic.gov.ps). (<http://www.pnic.gov.ps>)

CODIP-ACTIEF

1. Steun Palestina via de CODIP-projecten via postrekeningnummer 000-1576647-09

Uw geld gaat integraal naar het door uzelf gekozen project. CODIP rekent geen kosten voor administratie, aangezien CODIP vzw louter werkt met vrijwilligers! Vanaf 30 € ontvangt u een fiscaal attest.

Voor uw steun hebt u de keuze uit volgende projecten:

- **PWWSD:** Vrouwenorganisatie in Palestina: Palestinian Working Women Society for Development. Vermeld op uw overschrijving: PWWSD.
- **Gehandicaptencentrum te Bethlehem:** Vermelding: Gehandicapten.
- **Najdeh:** Vrouwenorganisatie in Libanon: Vermelding: Najdeh.
- **Peter-/meterschap** voor een studente via PWWSD: Vermeld: 'Peterschap' of 'Studenten'.
- **Noodhulp** voor de allerarmsten via de vrouwenorganisatie PWWSD: Vermeld: Noodhulp

2. Steun de CODIP-WERKING in Vlaanderen

- Word lid van CODIP vzw: Dit kan door de storting van 15,00 EUR op rekeningnummer 000-1576647-09, met vermelding 'nieuw lid'.
- Steun CODIP via 'Krekelsparen' bij FORTIS-bank (projectnummer 99/0032). Op deze wijze steunt u CODIP vzw zonder dat het u ook maar iets kost én zorgt u ervoor dat uw geld niet naar de wapenindustrie gaat.
- Hang de Palestina-affiches op en kleef de CODIP-stickers. Deze zijn gratis verkrijgbaar op eenvoudige aanvraag via e-mail codip@skynet.be of het gewone postadres.
- Wordt medewerker van CODIP. Elke bijdrage, hoe bescheiden ook, is van onschatbare waarde.
- **Goed nieuws: Vanaf nu zijn ook giften aan CODIP vzw fiscaal aftrekbaar (lidgeld niet)!**

4. Bedankt Krekelspaarders !

Sparen op een krekelspaarrekening bij Fortis leverde CODIP vorig jaar een commissie op van 499,77 euro. Dit bedrag danken we aan enerzijds de vergoeding voor de totale spaarinlage en anderzijds aan de opbrengst van de spaarders die (een deel van) hun rente afstaan aan ons. Wij houden eraan u hiervoor uitdrukkelijk te bedanken. Voor mensen die CODIP via deze weg willen steunen: projectnr 99/0032.

5. Nieuws van onze CODIP-studenten in Palestina:

Vier studenten zijn afgestudeerd dankzij de steun van de vele peters en meters in Vlaanderen:
Rasha (Geografie), Suheila (sociale werkster), Inass (business administration), Faten (Wiskunde)

Ondertussen werden 4 andere studenten opgenomen in onze peter-/meterschap: Manar (Management and fundraising), Sana (verpleging), Sali (Engels), Isra' (economie) en vanaf september '07 Inass.

6. Wist u dat?

- Yad Vashem, Het Israëlsche Holocaustmuseum, waar de uitroeiing van de joden wordt herdacht, gebouwd is op grond van de Palestijnse dorpen Ayn Karim en Deir Yassin, die etnisch gezuiverd werden in de oorlog van 1948-1949?
- Een boycot van Israël onbespreekbaar is maar een boycot van het Palestijnse volk een feit is?